

Sathya Sai

information

SATHYA SAI INFORMATION

DECEMBER 2005

Kärlek är er bestående rikedom.....	3
Sai Baba om betydelsen av Guds namn	16
Sai Baba om lycka och gudsförverkligande.....	21

”Ni föds som människor för att göra er plikt (karma). Hade målet för människan bara varit att leva eller till och med att leva lyckligt, kunde Gud (atman) ha varit innesluten i fåglarnas eller de fyrfota djurens form. Orsaken till att Gud (atman) tagit denna mänskliga form, som har förmågan till tänkande genom intellektet, är för att uppnå förverkligande av Självet enhet med Gud (paramatman).”

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sathya Sai Speaks*, vol. 10, 10 april 1975.

Sathya Sai Information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift. *Sathya Sai information* utkommer fyra gånger per år.

Kärlek är er bestående rikedom

Från Bhagavans Ugadi-tal i Prasanthi Nilayam 9/4 2005.

*Skapelsen har sitt ursprung i sanning och uppgår i sanningen.
Finns det någon plats i kosmos där sanning inte existerar?
Försök föreställa er denna rena och obefläckade sanning.*

« telugu-vers »

*Kroppen består av de fem elementen
och kommer oundvikligen förr eller senare att dö,
men den som bor i kroppen varken föds eller dör.
Den som bor i kroppen har inte några bindningar alls
och är det eviga vittnet.*

« telugu-vers »

Ni som är kärleken förkroppsligad!

I morse njöt ni av att lyssna till de melodiosa sångerna och lovsånger-
na som framfördes av de hängivna från Hyderabad. Detta musikaliska
framträdande var inte bara till glädje för öronen utan också en njutning
för själen.

Använd er intelligens på rätt sätt

Vart ni än ser kan ni inte finna något mäktigare och värdefullare än kärlek. Det finns inget högre än kärleken. Alla beskrivningar i syfte att uppskatta dess storhet är otillräckliga. I denna vidsträckta värld finns ingen mänsklig eller annan levande varelse som saknar kärlek. Den helige Thyagaraja sjöng:

*O Rama! I Din rena och obefläckade form av kärlek
finns Du i alla varelser från myran till Brahma
liksom även i Shiva och Kesava (Krishna ö.a).
Jag ber Dig. Var också min beskyddare.*

« telugu-vers »

Vilken form har myran och vilken form har Brahma? Brahma är obegränsad. Myran däremot är en mycket liten varelse. De kan inte jämföras, men man kan även lära sig mycket av den lilla myran.

Vid ett tillfälle gick en hungrig björn till en myrstack och sade till en myra: ”Jag är mycket hungrig. Snälla du, ge mig något att äta.” Myran log åt björnens begäran och svarade: ”Du är så stor och jag är så liten och ändå ber du mig om mat! Låt mig dock se vad jag kan göra för dig.” Det är naturligt för myror att lagra föda för sex månader i sina myrstackar. Myran gick in och bar med hjälp av andra myror ut en del av den föda de lagrat för framtiden. Björnen undrade: ”Hur kan en så liten varelse som en myra lagra så mycket föda?” Om ens önskan är tillräckligt stark och man lägger ned den nödvändiga mödan kan man genomföra allt. Det spelar ingen roll om man är stor eller liten.

Det sägs att bland alla levande varelser är det att bli född som människa det mest sällsynta. Fastän myror är små till storleken förmår de skaffa föda, dela den med andra myror och också lagra för framtiden. Det är förvånande att människor är oförmögna att skaffa sig föda trots all sin intelligens. I själva verket finns ingen varelse med högre intelligens än människan i den här världen, men hon använder inte sin intelligens

på rätt sätt. Människan uppför sig ovärdigt på grund av sin egoism och sin självupptagenhet. Människor har inte brist på något i sitt liv. Allt står till deras förfogande, men de har ingen urskillningsförmåga. De använder inte de tillgängliga resurserna på rätt sätt. Trots att de har ett överflöd av allt kan de inte ge upp sin småsinthet. Man kan lära sig mycket av myrorna. När en myra biter er känner ni irritation och försöker genast döda den, men ni försöker inte döda era egna dåliga egenskaper. Djupt rotad egoism och självupptagenhet förvrider människans intelligens och leder henne på avvägar. När ni gör er av med er egoism kommer er kraft och intelligens att öka avsevärt. Människan har en utomordentlig intelligens, men hon försöker inte använda den på rätt sätt. I själva verket missbrukar människan sin intelligens på grund av okunnighet.

Använd den kropp Gud skänkt er för andras välfärd

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Dagens studenter läser alla sorters böcker och fyller sina huvuden med onyttig information. Det gagnar inget att studera en bok om huvudet är fullt av skräp. Studenter bör söka den kunskap som kan hjälpa dem att leva ett ädelt och värdigt liv och rädda dem från födelsens och dödens kretslopp. De bör skaffa sig den kunskap som gör dem odödliga. Nutidens studenter är duktiga när det gäller boklig lärdom. De är intelligenta och kan besvara alla frågor från läroböckerna, men de bemödar sig inte om att omsätta sin bokliga kunskap i praktisk handling.

*Man må avlägga en hög akademisk examen
såsom fil.mag eller fil.kand. och uppnå en hög position.*

*Man må samla rikedom, ge till välgörenhet och
bli känd och få ett gott rykte.*

Man må äga fysisk styrka och njuta av ett långt liv vid god hälsa.

Man må vara mycket lärd, engagerad i att studera

*och predika om Vedskrifterna.
Ingen kan dock mäta sig med en sann gudshängiven.*

« telugu-vers »

Den kunskap man skaffar sig bör användas till gagn för samhället. Man bör inte använda sin rikedom och sina kunskaper i själviska syften, utan för andras välfärd. Gud har givit er den mänskliga kroppen, inte bara för att ni ska kunna äta, sova och njuta av världsliga nöjen. Den mänskliga kroppen är avsedd att göra gott för andra. Kroppen har skänkts er för att tjäna andra. Till vad nytta är er utbildning och intelligens om de inte gagnar samhället. Nu för tiden gör människan nya upptäckter och uppfinningar, men hon har till dags dato inte förstått syftet med att födas som människa. Vad betyder ordet Manava (människa ö.a.)? ”Ma” betyder okunnighet. ”Na” betyder utan. ”Va” betyder att uppföra sig, så Manava betyder alltså en människa vars beteende är utan okunnighet. Det är endast genom Guds nåd som människan kan förvärva intelligens, kunskap och rikedom. Människan bör inse detta och leva ett helgat och gudomligt liv. Hon bör använda de gåvor hon fått av Gud för andras välfärd, men hon gör tvärtom och förstör därmed sig själv. Djur som oxar och bufflar tjänar människan på många sätt. Tyvärr är människan oförmögen att förstå till och med en så enkel sak. Istället för att utveckla sann mänsklighet (manavatva) så förvärvar människan en demonisk natur (danavatva) och drabbas därmed av ett miserabelt liv (dinatva). Individ (vyashti) står för mänsklighet och samhälle (samashiti) symboliserar gudomlighet. Man kan alltså endast uppnå gudomlighet genom att tjäna samhället.

Educare uppenbarar människans inneboende gudomlighet

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Trots vår höga utbildning och intelligens finns det mycket att lära sig

genom den värdefulla undervisning som naturen ger oss. Man kan även lära sig något av små varelser såsom myror, fåglar och andra djur. Den kunskap som livet ger oss kan inte inhämtas i klassrummet. Inte ens lärarna försöker förstå principen om människans inneboende gudomlighet. Utbildning är inte enbart avsedd för att ge oss en möjlighet att förtjäna vårt uppehälle. Ni måste dela er kunskap med andra, sprida glädje till alla och därigenom nå det gudomligas höjder. Jämnmod (samatva) är den sanna människans kännetecken. Mänsklighet (manavatva) utan jämnmod (samatva) är av föga värde. Utveckla därför först och främst jämnmod (samatva). Bara genom jämnmod (samatva) kan ni uppleva gudomlighet (divyatva). Gudomlighet finns inneboende i alla människor, men människan blir svag eftersom hon inte förmår att förverkliga sin egen gudomlighet. För att uppleva sin gudomlighet måste man hysa heliga känslor.

Mänsklighet (manavatva) har inte bara existerat under den senaste historiska tidsperioden utan har funnits under mycket lång tid. Människan föds ur moderns sköte, men mänsklighet har sitt ursprung i det gudomliga och har funnits i alla tider. Det finns gudomlighet i alla människor men eftersom de är oförmögna att förverkliga sin egen medfödda gudomlighet glömmar de själva sin mänsklighet. Vad är det för mening med att se ut som en människa men inte vara mänsklig i sitt handlande? Syftet med människans födelse kan bara fullbordas när människan praktiserar sina mänskliga egenskaper. Alla de heliga skrifterna, såsom Upanishaderna och Sastras är avsedda att visa mänskligheten vägen till förverkligande. Vad är det för mening med att studera de heliga skrifterna om man inte praktiserar det som de lär ut? Människan bör uttrycka sin inneboende gudomlighet genom att praktisera de heliga skrifternas undervisning. De heliga texterna kan uppenbara de dolda gudomliga skatter som finns i vårt inre. Det är därför jag har introducerat educare-programmet på läroanstalterna. Världslig utbildning (education) är relaterad till världslig kunskap. Den kan förvärfvas genom att studera böcker, medan däremot syftet med educare är att uppenbara

människans inneboende gudomlighet. Världslig utbildning (education) ger endast tillfälliga fördelar medan däremot educare skänker en bestående lycka. Man kan inte utvecklas fullt ut genom enbart att förvärva världslig utbildning (education). Man bör praktisera educare och manifestera sina inneboende gudomliga egenskaper.

Educare fyller ett stort behov i vår tid. Endast genom educare kan ni erfara det gudomliga som genomsyrar varje atom och varje cell i er kropp. I själva verket ser ni det gudomliga i varje ögonblick, men ni är oförmögna att inse detta. Ni kan bara kalla er utbildade när ni upplever det gudomliga som genomsyrar allt. "Education" syftar till världslig kunskap, som kan hämtas ur böcker. Att samla information från böcker leder endast till ett begränsat resultat. Vad som krävs är en transformation av individen, och detta är bara möjligt genom educare. Att inhämta information som inte leder till transformation är rent slöseri med tiden, men människan har utvecklat en böjelse för att samla information. Människans intelligens, kunskap och kraft är alla gåvor från Gud. De måste få näring och komma till rätt användning genom educare.

Kärleken förenar alla

Gud har begåvat människan med en oerhörd tillgång, nämligen kärlek. Den kan inte på något sätt beskrivas eller mätas. Det finns ingen större kraft än kärleken, men människan slösar bort denna kraft utan att förstå dess värde. Hon hyser den felaktiga förställningen att kärlek avser fysiska och världsliga relationer. Nej och åter nej, sådan kärlek är inte äkta kärlek. Sann kärlek är det som förenar er med allt och alla. Människor uttalar ordet kärlek gång på gång utan att egentligen förstå dess betydelse. Sann kärlek skadar ingen. Den hjälper alltid. Betrakta därför kärleken som er verkliga förmögenhet. Det finns ingen värdefullare egendom än kärlek i denna värld. Ni missbrukar den av Gud skänkta kärleksgåva genom att missrikta den mot världsliga ting och sinnesnjutningar. Er främsta plikt är

att uttrycka kärleken på rätt sätt genom att följa maximen: Hjälp alltid, skada aldrig. Det finns inget högre rättesnöre (dharma) än detta.

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Kärleken är er enda verkliga och beständiga rikedom, men ni missriktar den mot låga och världsliga mål. Den bör bevaras i ert hjärta och användas för heliga syften. Hur många människor ni än delar den med så minskar kärleken aldrig. Nutidens människor förmår inte att förstå och uppleva kärlekens sanna väsen. Kärleken är alla varelsers livsluft. För att förstå kärleken måste ni dyka djupt i kärlekens ocean. Kärleken kan inte förstås på ett ytligt plan. Ni måste helt uppslukas av den. Den världsliga kärleken är så beskaffad att ni prövar den en tid för att sedan överge den, men med den gudomliga kärleken är det inte alls så. När ni väl fått uppleva den gudomliga kärleken kommer ni aldrig att överge den. Kärleken är Guds egendom. Skydda och förvara den med största omsorg. Kärlek är Gud, Gud är kärlek. Därför går det inte att skilja på kärlek och Gud. Lev i kärlek. Endast på detta sätt kan ni förstå kärlek och uppleva Gud.

Ramayama (klassiskt indiskt epos ö.a.) förklarar gudsprincipen (atman)

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Det må vara lätt att föreläsa om kärlek, men det är svårt att förstå den. Gör ert yttersta för att förstå den. Om ni förstår er egen kärleks natur kommer ni att förstå andras kärlek. Kärleken finns inom er, med er och runt er. När ni väl förstår kärleken blir ni själva kärleken förkroppsligad, men om ni bara talar om kärlek utan att förstå den kan ni inte uppnå detta. Ju mer ni förstår kärlekens princip, ju mer storsinta och ädla blir ni. När ni väl förstått denna grundläggande kärleksprincip och följer den, kommer andra att försöka efterlikna er. I Ramayana är de fyra bröderna Rama, Lakshmana, Bharata och Satrughna föredömen för världen när det

gällde att uttrycka kärleken i det dagliga livet. Deras hustrur var också exempel för världen på detta kärleksideal. Många prisar endast Ramas dygder och bortser att andra personer i detta drama var goda exempel. I själva verket var de alla lika ädla och storsinnade som Rama.

Tag till exempel Sumitra, Lakshmanas och Satrughnas mor. Människor lägger inte någon större vikt vid hennes roll i Ramayana. Hennes namn har ingen framträdande plats i eposet, men i själva verket var hon ett föredöme i dygd. Hennes namn "Su-mitra" betyder att hon är god vän med alla. Hon delade sin lycka med andra. Kausalya och Kaikeyi hade var sin son, medan Sumitra hade två söner. När vi söker orsaken till detta kommer vi att förstå mystiken bakom. Efter utförandet av Putrakameshti Yajna-ceremonin fördelade Dasaratha det heliga matoffret lika mellan sina tre makor. Kausalya och Kaikeyi tog med sina delar av maten till sina respektive andaktsrum. Båda var de lyckliga eftersom de trodde att deras son skulle bli Ayodhyas kommande kung, men Sumitra hyste inga sådana tankar. Hon bar sin skål med det välsignade matoffret till terrassen och ställde den på skyddsräcket medan hon torkade håret i solen. Plötsligt slog en örn ner på skålen och tog den heliga rätten med sig. Hon rusade genast ned och talade om för Kausalya och Kaikeyi om vad som hänt. De hjälpte Sumitra genom att dela sin portion med henne. Kaikeyi gav hälften av sin till Sumitra. Kausalya gjorde detsamma. Kausalya födde Rama, Kaikey födde Bharata och Sumitra födde Lakshmana och Satrughna. Kausalyas och Kaikeyis söner lekte lyckliga i sina vaggor, medan däremot Sumitras söner grät hela tiden och ville inte ha mjölk. Sumitra uppsökte den vise Vasishtha och berättade om sitt problem. Denne slöt ögonen. Hans översinnliga förmågor gjorde att han kunde lösa problemet. Han sade till Sumitra: "Eftersom du åt av den heliga maten som Kausalya gav dig födde du Lakshmana som är en del av Rama. På samma sätt föddes Satrughna genom att Kaikeyi gav dig en del av sitt matoffer, så han är en del av Bharata. Lagg Lakshmana bredvid Rama och Satrughna bredvid Bharata. Då kommer de att bli lugna." Sumitra gjorde som Vasishtha sagt. Både Lakshmana och Satrughna slutade gråta och började glatt leka i sina

vaggor. Detta var bakgrunden till de starka och innerliga relationerna mellan Rama och Lakshmana, Bharata och Satrughna.

Sumitra upplevde stor glädje när hon såg sina två söner Lakshmana och Satrughna alltid vara tillsammans med Rama och Bharata. Ingen kan veta varför och hur Gud bestämmer att vissa händelser ska inträffa. När kung Dasarathas fyra söner växte upp följde Lakshmana alltid Rama, och Satrughna följde Bharata. Både Lakshmana och Satrughna var mycket tappra och djärva. Utan dem skulle det inte ha kunnat bli någon Ramayana-berättelse. Lakshmana älskade att vara tillsammans med Rama. På samma sätt följde Satrughna alltid Bharata. Därför växte de fyra bröderna Rama, Lakshmana, Bharata och Satrughna upp i en atmosfär av kärlek, enhet och vänskap. De fyra bröderna var praktisk taget oskiljaktiga och uppenbarade alla samma gudomlighet. De fanns ingen oenighet mellan dem. Enheten och harmonin mellan de fyra bröderna utgör i själva verket kärnan och essensen av eposet Ramayana. På liknande sätt var deras välsignade mödrar Kausalya, Sumitra och Kaikeyi exempel på enhet och vänskap. Ingen kan fullt ut beskriva Ramayanas storhet. Många författare har beskrivit denna storhet i sin egen unika stil. Därför finns det otaliga

böcker som beskriver Ramayana, men det är inte möjligt för någon att förstå vidden av Ramayanas mysterier.

En gång när Kausalya höll på att arbeta med något kom Bharata springande, kröp upp i hennes knä och började gråta. Kausalya blev något överraskad och frågade vad som fick honom att gråta. Bharata svarade: ”Vi höll på med ett bollspel, och varje gång förlorade Rama avsiktligt så att jag skulle kunna vinna.” Enhetens och kärlekens band mellan bröderna var så starka att de alltid försökte glädja varandra. De upplevde djup glädje och lycka i varandras sällskap. Ramas eviga väsen är översinnligt och bortom all beskrivning. Det var bara Lakshmana som kunde förstå Rama, liksom det endast var Satrughna som fullt ut kunde förstå Bharatas natur.

När Rama begav sig av till skogen i enlighet med sin faders, kung Dasarathas, befallning, följde Lakshmana med Honom. Han kände en stor glädje över att få göra sällskap med sin äldre bror Rama till skogen. På samma sätt upplevde också Satrughna stor glädje i Bharatas sällskap och följde honom vart han än gick. Vad betyder namnet ”Satrughna”? Det betyder den som tillintetgör satrus d.v.s. fiender. Rama, Lakshmana, Bharata och Satrughna var exemplariska bröder. Det räcker inte att vi enbart prisar dem som ideal, utan vi måste också försöka uppleva detta starka kärleksband i vårt dagliga liv och dela det med andra. Ramayana är inte bara ett epos. Den förklarar och beskriver gudsprincipen (atman). Man måste förstå andan i Ramayanas på rätt sätt och tillämpa den i sitt liv. Därför bör man studera Ramayana hängivet och med djup (helig) vördnad och uppleva gudsprincipen (atman).

Ramayana undervisar om enhetens princip

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Ramayana är inte bara en helig text. Den är full av helig väldoft som den sprider överallt. När Ramayanas heliga väldoft sprider sig i landet

kommer detta att blomstra och dess invånare kommer att uppleva kärlek, frid och sällhet. Inte nog med detta, utan om några år, ja, mycket snart, kommer hela världen att inse Ramayanas helighet och storhet och följa dess ideal. I själva verket finns Ramas väsen (Rama-tattva) närvarande i allt i form av Gud (atman). I vår tid finner vi många nationer, religioner och samhällsklasser i världen men dessa kommer inte att bestå. Inom kort kommer hela världen att vara som en ras, en klass och en religion.

Den högsta sanningen som Ramayana förkunnar är människans enhet. När en sådan enhet råder kommer människor att uppnå hjärtats renhet. Denna renhet kommer att föra människor närmare varandra. När vänskap råder mellan människor kommer hela världen att uppleva sällhet. Alltså kan Ramayana leda till sällhet för alla. Därför bör ni alla sjunga det gudomliga namnet "Rama! Rama! Rama!"

Kvinnona i Ramayana är också föredömen för världen. Sumitra lät med glädje Lakshmana bli Ramas följeslagare och tjäna Honom när Han levde i exil i 14 år enligt sin far Dasarathas befallning. Inte ens när Sumitra hörde nyheten att Lakshmana hade blivit medvetlös under kriget med demonerna i Lanka blev hon orolig. Hon litade helt på att inget ont någonsin kunde hända Lakshmana eftersom han tjänade Herren Rama. Hela tiden under Ramas fjortonåriga exil i skogen tänkte således alla bröderna och deras hustrur alltid på Rama och önskade det bästa för honom och det gjorde även deras mödrar. Så ädla var de i sina hjärtan.

På samma sätt blev Lakshmanas hustru Urmila inte ledsen ens för ett ögonblick när hennes make följde Rama till skogen. Hon höll faktiskt på att måla en tavla föreställande Ramas kröning när Lakshmana kom och delgav henne sitt beslut att följa Rama till skogen. När Lakshmana oväntat kom in i hennes rum ville hon resa sig för att se vem besökaren var. I förvirringen spilldes färgen ut över den halvfärdiga målningen. "Hur kunde denna målning ödeläggas när jag faktiskt ville porträttera Sri Ramas skönhet och storhet vid tillfället för Hans kröning och visa

tavlan för världen,” tänkte hon. Urmila hade ett mycket ömsint hjärta. Hon hyste alltid ädla och upphöjda tankar. Hon tänkte alltid på Rama under Hans exil i skogen. Inte bara hon utan också Bharatas och Satrug-
hnas hustrur Mandavi och Srutakeerthi tänkte ständigt på Rama. Detta hjälpte dem att förstå enheten i det gudomliga. När man betraktar den föredömliga enheten mellan bröderna, deras hustrur och andra personer i Ramayana, blir det uppenbart att i Ramayana läggs den största vikten vid enhetens princip.

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Hur man än beskriver storsinnet och ädelmodet hos personerna i Ramayana kommer beskrivningen att vara otillräcklig. Varje händelse, varje person, varje episod i Ramayana är full av sällhet och gudomligt mysterium.

Berättelsen om Herren Rama är häpnadsväckande.

Den renar människornas liv i alla de tre världarna.

Den är som skäran som kapar av det världsliga slaveriets revor.

Den är som en god vän som hjälper er i nödens stund.

Den är som ett skydd för vismännen och siarna

som gör andliga övningar i skogen.

« telugu-vers »

Berättelsen om Rama är underbar och utan motstycke. Den tar aldrig slut. Det är nödvändigt för alla människor att i det dagliga livet tillämpa de ideal Rama står för.

(Bagavan avslutade sitt tal med lovsången ”Rama. Rama, Rama Sita...”)

– Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, Maj 2005, s. 124.

Gud beskyddar alltid han straffar inte. Människan inser inte denna sanning. Oförmögna att förstå denna sanning tillskriver en del människor Gud oberättigade känslor och anklagar honom för att låta oskyldiga människor lida.

(...)

Gud älskar varje människa. Han hatar ingen. I själva verket existerar uttryck som vrede, hat och våld inte i Guds värld.

En sådan "kärleksfull Gud" kritiserar nuförtiden på flera olika sätt. Avataren (Sai Baba ö.a.) har till uppgift att förändra människors hjärtan.

(...)

Ingen kan beskriva Guds kärlek som varande på ett visst sätt.

Om du hatar en sådan kärleksfull Gud är det liktydigt med att du hatar dig själv. Ni bör därför alla älska Gud.

– Sathya Sai Baba

Från Babas tal på Dasarahögtiden den 10 oktober 2005.

Sai Baba om betydelsen av Guds namn

H: För inte så länge sedan hittade jag något mycket intressant om den kristna religionen. De tidiga kyrkofäderna inom den österländska kyrkan visste en del som moderna kristna inte har någon aning om. De lärde att man ständigt skulle upprepa ”Herre Jesus Kristus ha förbarmande med mig.” Detta görs tills namnet får en plats i hjärtat, där upprepandet fortsätter utan avbrott. Samtidigt som man upprepar namnet, föreställer man sig Jesu gestalt i sinnet. Jag fick kännedom om detta genom att läsa en gammal bok, ”En rysk pilgrims berättelser”, översatt från ryska.

Sai: Med tiden förloras väsentliga delar på den andliga vägen. De kristna mystikerna började ägna sig åt upprepande av Jesu namn ungefär nitton år efter Jesu död. Allt eftersom tiden går träder den mänskliga naturen i förgrunden, och det gudomliga åsidosätts och glöms. Det man visste om den andliga vägen efter Ramas tid fanns inte kvar när Krishna levde på jorden, och Krishnas undervisning hade gått förlorad när Svami kom. Det är samma sak för buddhisterna, muslimerna och jainisterna.

H: Det de tidiga kristna mystikerna undervisade om var säkerligen kärnan i den kristna religionen, och man hör aldrig om detta från dagens kristna.

Ur: *Conversations with Bhagavan Sri Sathya Sai Baba*,
Dr. John Hislop, kap. 29, s. 92-93.

H: Skulle Svami kunna säga lite mer om detta att upprepa Guds namn?

Sai: Här är ett litet exempel: En person var tvungen att gå genom en tremila skog på natten, och han hade bara en liten lykta som lyste upp en cirkel på knappt en meter i diameter. Han lade förtvivlad ner lyktan, för han kunde bara se knappt en meter framför sig. Några resande kom förbi och frågade efter anledningen till hans sorg. De utbrast: ”Men min herre, om ni går och bär lyktan med er är det tillräckligt om ni bara kan se en halv meter framåt, och på sätt skulle ni kunna färdas tio mil genom mörk skog utan problem, men om ni lämnar kvar lyktan kan ni inte färdas alls i denna mörka skog.” På samma sätt kanske Guds namn står i boken du läser, men bara om du använder namnet kan du hitta rätt på den andliga vägen. Namnet bör vävas in i andningen så att du kallar på Gud dagen lång. Soham – ”Han är jag”. ”Han” (So, ö.a.) med inandningen, ”jag” (ham, ö.a.) med utandningen. Eller Sai Ram. Eller det namn du väljer, i koordination med andningen.

Andningen är formen, så namnet och formen uppträder samtidigt. Andningen är livet. Livet är Gud. Andningen är Gud, Guds namn och form. Andas Gud. Se Gud. Ät Gud. Älska Gud. Guds namn kommer att lysa upp varje steg i ditt liv och leda dig till honom. Namnet måste uttalas med kärlek. Gud är kärlek. Om andningen uttrycks med kärlek blir livet kärlek. Det finns ingen starkare kraft än kärlek. Om Guds namn sägs med kärlek kommer namnet, vilket ni än väljer – Ram, Sai Ram, Krishna, Jesus, Soham – detta lilla namn, att öppna och lysa upp hela livet. Den som längtar efter att förverkliga det gudomliga behöver bara namnet. Havet är vidsträckt, med det behövs inte något väldigt ångfartyg

för att färdas på det. T.o.m. en liten gummiring från ett bildäck kan ta en ut på havet.

H: Beträffande upprepanget av Guds namn, vilket förhållande finns det mellan Sai Baba, Sai Ram, Soham och vilken form bör visualiseras för respektive namn?

Sai: Sai Baba är den fysiska formen. Sai Baba betyder också den gudomliga fadern och modern. Stavelsen "Sa" betyder gudomlig. Stavelsen "ai" betyder moder. Baba betyder far. "Sai Baba" betyder därför gudomlig moder och fader. Sai Ram representerar samma form som Sai Baba. Soham har ingen form. Det betyder "jag är Gud". En person kan på samma sätt ha flera namn som alla syftar på samma kropp. Upprepanget av namn med form är det första steget. Senare tillber man det allestädes närvarande transcendentala gudomliga. Om man ser Gud som det innersta väsendet i varje människa man möter är det också naturligt att i sinnet ständigt älska Sai Ram, för då uppgår de olika formerna i Sai Rams form.

H: Vilket är det rätta sättet att sjunga "OM"?

Sai: "OM-ljudet" är "AUM". "A" börjar mjukt i strupen. Det är jorden. "U" kommer från munnen och ljudstyrkan ökar. "M" framkallas med läpparna, med minskad styrka. Liksom ljudet av ett flygplan som först hörs på avstånd ökar i styrka när det kommer närmare och avtar när det avlägsnar sig. "A" är världen. "U" är himlen. "M" är det gudomliga bortom alla sinnen.

H: Anta att man inte lyckas lära sig detta perfekta uttal?

Sai: Det perfekta OM är inte alltför viktigt om det finns kärlek. Kärleken är hängivenhetens band mellan mor och barn, och om barnet gråter, oroar det inte modern att gråten låter illa. Hon skyndar sig till barnet och tar hand om det. Den gudomliga modern finns överallt. Svami är här, men den gudomliga modern finns överallt, så alla har en möjlighet. Så snart någon börjar längta efter Gud är den gudomliga modern där för att svara

med nåd. Vad som är viktigt här är kärlek. Hängivenhet till Gud innebär kärlek till Gud. Det verkliga OM är spontant. Det kommer in genom de två näsborrarna, upp till pannans centrum och ut genom öronen till världen, på samma sätt som utsändningen från en radiomast.

H: Är inte OM ett farligt ljud att använda? Jag har hört att det är kontinuerligt, och oavbrutet upprätthåller universum, medan däremot människan gör avbrott i sitt upprepande av OM och därför avbryts hennes liv på samma sätt. Jag har hört om ett antal sådana fall, och det sägs att OM bara passar dem som avsagt sig världen (sannyasier). De har redan brutit sina världsliga bindningar.

Sai: Vem är en sannyasi? Det finns tre kategorier. Först ”de som är klädda som sannyasier”, och som låtsas ha avsagt sig allt genom att bära en ockra klädnad. Det finns tusentals sådana i Indien. Så har vi ”sinnenas sannyasi” som uppnått kontroll över sina sinnen. Dessa personer ska aldrig överge världen och söka ensamheten. De ska fortsätta leva i världen där de kan ge akt på sina reaktioner och få insikt om huruvida deras sinneskontroll är äkta. Sedan har vi dem som överlämnat sig till Gud, som tillägnar Gud resultatet av varje handling. Hos en sådan sannyasi har egot ingen plats. Hans hjärta är rent. Hans sinnen blir lugna och han påverkas inte av motsatser. Om hjärtat är rent förblir kontinuiteten i OM-ljudet obruten. Och om något till synes dåligt uppstår, så är det överkligt, för bara OM är verkligt.

H: Svami säger att människor gör misstag när de inte uttalar ”Soham” med varje andetag. Vad innebär det?

Sai: ”So” är Han. ”Ham” är jag.

H: ... Jag vill göra som Svami säger, och uttala ”Soham” med varje andetag. Vilken är tekniken? Sägs det med varje andetag?

Sai: Andningen ljuder alltid som ”Soham”. Övningen innebär att man säger ”So” med varje inandning och ”Ham” med utandningen. Låt det

ljuda i tankarna. Syftet är att ge sinnet stadga och lugn. Efter ett tag sker detta automatiskt. Säg ”Soham” under dagen. Natttid, under sömnen, övergår ljudet naturligt i OM.

H: Ska man tänka ”Han är jag”?

Sai: Nej, ljudet är ”Soham”. Det är inte ett indiskt eller amerikanskt ord. Det är det ljud andningen framkallar. Naturligtvis kan man uppfatta ljudets innebörd.

H: Svami säger att ”Soham” är andningens naturliga ljud. När jag lyssnar till min andning tycker jag mig inte kunna uppfatta ljudet av den på det sättet.

Sai: Ljudet genom näsan och munnen förenas med sinnet eller tanken och kan uppfattas på olika sätt. Faktum är att när sinnet är helt stilla och andningen är fullkomligt spontan och naturlig så hörs andningsljudet (genom näsborrarna) som ”Soham”. Andning genom munnen leder luften till magen.

H: Krishna uppmanade Arjuna att låta OM ljuda i sinnet.

Sai: OM finns överallt, i sinnet, tungan, hjärtat osv. Låt först OM ljuda på tungan och sedan i sinnet. Att upprepa OM 21 gånger är viktigt. De 21 OM motsvarar de fem yttre sinnena, de fem inre sinnena, de fem elementen, de fem höljena (kosas) och den individuella själen (jiva).

Ur: *Conversations with Bhagavan Sri Sathya Sai Baba*,
Dr. John Hislop, kap.32, s. 103-107.

Sai Baba om lycka och gudsförverkligande

H: Vad menade Baba med de andliga strålar som omger en människa och som sprids vida omkring bortom det begränsade egot.

Sai: När världen tonar bort, när det råder sällhet, eller till och med när ni får en övergående känsla av lycka, håll fast vid detta tillstånd och tillåt er inte att återfalla i ego, känslor och tankar. Människan har en andlig utstrålning av glädje och sällhet. Allt människan behöver göra är att uttrycka denna sällhet. Tanken på att söka efter den är felaktig. Alla känner redan sanningen. Allt som behövs är att praktisera och uttrycka denna sanning. Människans mänsklighet består av dessa andliga glädjestrålar. Självförvekligande är mycket lätt. Det är lika lätt som att blinka med ögat.

H: Svami sade att det är människans skyldighet att vara lycklig.

Sai: Lycka är viktig för gudsförverkligande. Det är en av de stora inkörsportarna till det gudomliga. Det är inte bara fel att en person är olycklig.

Det är ett av de allvarligaste av alla fel. Det är ett hinder för förverkligande. För det mesta är människor olyckliga på grund av världsliga strävanden, bindningar, njutningar. De är alltför intresserade av världen. För att befrias från detta hinder måste en människa upplysas om felets allvar. Hon måste inse att begären är ändlösa, liksom havets vågor.

H: Svami säger att glädje eller lycka är intervallet mellan två sorger. Vad innebär det?

Sai: Glädje är ett intervall mellan två sorger. Befria er från sorgen så återstår bara glädje, men ingen gör sig besvär att finna orsaken till sorgen. Det påminner om damen som gick och letade efter en tappad nål under gatlyktan eftersom det inte fanns ljus i huset där hon tappat den. Huset lysas upp av visdomens ljus. Det som förlorats måste hittas där det förlorats. I själva verket orsakas sorg och smärta av begär. Botemedlet är att rikta detta begär mot Gud. Lidandet upphör då omedelbart, eftersom orsaken, att man vände sig bort från Gud till världen, har eliminerats. De händelser som ledde till sorg gör inte det längre. Om någon som säger "mitt" lider, yttrar det sig som tydlig smärta, men om man bara längtar efter Gud upphör denna smärta.

H: Men man lider också när man är medveten om någon annans smärta.

Sai: Det lidande man drabbas av då man ser andra lida följer av föreställningen man gör sig. Detta lidande utifrån medkänsla kommer att upphöra, men medkänslan finns kvar. Medkänsla uppstår när kärleken inte är bunden utan flödande. Personlig kärlek är kärlek som är bunden till make, maka, barn osv. Hängivenhet avser detta fria obundna flöde av kärlek till Gud.

Ur: *Conversations with Bhagavan Sri Sathya Sai Baba*,
Dr. John Hislop, kap.20, s. 75-76.

Följ Jesus – Ny bok

Boken *Följ Jesus* har getts ut i ny version. Sri Sathya Sai Baba talar i boken till en grupp västerlänningar under en julafton. Texten är fin andlig information om hur vi alla kan leva i andlighet. Boken är populär. Detta är tredje upplagan. Det rika innehållet utgör en bra beskrivning av Sri Sathya Sai Babas undervisning.

Den är därmed en bra bok att sätta i händerna på den som vill veta vem Sri Sathya Sai Baba är. Den lämpar sig både till intresserade och till präster och andra, som vill informera sig direkt från källan.

Boken är bunden med mörkgröna hårda pärmar och innehåller tre färgbilder, två av Jesus och en på Sri Sathya Sai Baba. 42 sidor. Format 12 x 16 cm. Pris 80 kronor.

”Ni måste förstå en sak. Den globala förändringen av människan har redan börjat. Inom en snar framtid kommer ni att se att hela världssamfundet kommer att förenas och leva i fred och enhet i överensstämmelse med idealet i den vediska bönen:

Låt oss leva tillsammans,

Låt oss växa tillsammans,

Låt oss växa tillsammans i förståelse och intelligens,

Låt oss leva i harmoni med varandra.

Jag lovar er att den gyllene tidsåldern är mycket nära. De personliga stridigheterna, motsättningar och hat mellan människor kommer att tillhöra det förgångna i både Indien och världen i stort.”

– Sathya Sai Baba

Från Babas tal på Dasarahögtiden den 10 oktober 2005.

